

MENORQUINS II

LLUÍS REAL

Cristian P. Coll

Lluís Real, la perfecció dins la imperfecció

► **Va sortir** de Menorca cap a Londres perseguint una il·lusió d'adolescent als anys seixanta

Aquesta setmana ens traslladarem a l'enyorada època analògica (no sempre). Qui l'ha viscuda entendre perfectament l'evolució artística d'aquest jove maonès que cercant un somni va sortir de Menorca cap a Londres perseguint una il·lusió d'adolescent als anys seixanta, ser fotògraf. Lluís Real (Maó, 1948) va cursar estudis de fotografia a l'Ealing Technical College, School of Art, de Londres entre el 1969 a 1974. Recordant una època de carrets, laboratoris en blanc i negre, d'experimentació... Visitem l'escola, molt canviada (digital), però que ens dur a reviu aquests records de joventut, sempre emotius. En Lluís ens explica com va aconseguir entrar a l'escola. A més a més de tenir en contra la voluntat de la seva família «la clau» va ser un projecte fotogràfic que va realitzar de l'antic escorxador de Maó just quan començava a experimentar en el món d'explicar històries amb les imatges. Aquest treball li va obrir les portes al mateix temps que des de la innocència del moment s'ha convertit en un document de la història recent de Menorca. Seguint el viatge per Anglaterra ens trobam amb la família de Reno Wide-son, fotògraf xipriota que en Lluís coneixia i descobrim el seu arxiu fotogràfic, pas previ a l'exposició que en col·laboració amb el Menorca Doc Fest va comissariar (2022).

Ens trobam de nou a Menorca, en aquesta ocasió remenam les revistes de Menorca Gràfica, una edició *sui generis* que els seus fundadors (S'arraqueta productions: Lluís barca, Lluís real, Joan Mir) aspiraven a trobar el seu nínxol en la premsa escrita a Menorca. Entre rialles ens confessa que en aquella època «aspiràvem a desbancar el diari 'Menorca': érem uns ingenus, molt motivats, però ingenus».

Organitzam una trobada a la sala d'exposicions del Roser (Ciutadella) amb en Pedro Coll, fotògraf menorquí resident a Mallorca i que exposa el seu projecte fotogràfic sobre Sant Joan: «Renou i silenci» (és primavera del 2022 i ja escal·fam motors...). La trobada ens du

1 Amb en Pedro Coll al Roser visitant l'exposició del seu company de professió. **2** Amb amics veient un audiovisual fotogràfic de la fàbrica de bijuteria (Resortes Heugel) protagonista del documental. **3** La càmera de Lluís Real. **4** Lluís Real a Londres (Hyde Park) fotografiant. **5** Real al seu estudi treballant.

molt important en la publicitat, l'edició gràfica i editorial. Sense cap dubte, tant en Pedro com en Lluís van ser uns dels pocs fotògrafs que van col·laborar en l'expansió del món de la fotografia a nivell internacional abans de l'aparició d'internet (ho veim llunyà, però no ho és tant).

Com a fotògraf que va cercar aquestes mateixes motivacions de joventut, personalment m'alegra conèixer persones com en Lluís Real. S'ha sabut adaptar als temps i a les oportunitats tecnològiques i segueix

la imperfecció de l'analogisme dins del món digital. Recerca continua «d'emocions analògiques imperfectes» a les estances buides de cases abandonades, fàbriques en desús, espais oblidats amb rastres de vida il·luminades al llibre d'autor «Memòries de l'oblid» (2021). És habitual trobar-se'l fent fotos en processos de Setmana Santa (Passió, 2020), o fent un cafè al Bar Infanta (2020), protagonista del seu llibre fotogràfic més festiu i un homenatge a aquest racó de Maó, un dels secrets «analògics» de Menorca.

a converses sobre la fotografia d'estoc. Els dos fotògrafs van formar part de l'època daurada de la fotografia que es venia per catàleg

a nivell internacional en una època que els telèfons eren telèfons fixos i no càmeres. Les agències d'estoc fotogràfic tenien un paper